

МАРТИН КОЛЕВ

ОНЗИ

chitanka.info

Беше слънчев ден и Ема седеше със сложени слънчеви очила, но видя онзи да се придвижва към нея.

Остави настрана вестника, който тъкмо прелистваше, колкото да е в час с новостите. Повдигна очилата и ги остави на главата си като диадема, която да държи бретона ѝ назад. Облиза устни, но се усети навреме и престана. Беше забелязала този си навик още в гимназията. Когато някой се приближаваше и тя се почувстваше притеснена, облизваше устни сякаш току-що си е сложила червило. Една приятелка от университета, която следваше психология, предположи, че привичката идва именно от размазването на червилото като акт на контрол над външния вид и впечатлението, което то създава у събеседника. А когато Ема свали очилата си, откри, че онзи всъщност е доста привлекателен.

Имаше лъскава, гарваново черна коса, извита в елегантен кос перчем над челото. Очите му бяха пъстри, скулите — изпъкнали. Беше се избръснал гладко, но брадата му отново бе набола, което му придаваше малко диво излъчване, при все че носеше стилиен, тъмнозелен костюм. В ръка държеше дървено бастунче, подобно на чадър, което малко го издаваше.

Ема вдигна чашата в ръка и бавно отпи през сламката, докато онзи се настаняваше на стола срещу нея. Контактът очи в очи предизвика усмивка от страна на мъжа, при която се разкриха бляскавите му, изрядни зъби. Нямахше нито един кариес — още помалко пък коронка. Подпря бастунчето си на облегалката на стола и изправи рамене, намествайки се.

А на масата нямаше друг.

Ема остави фрапето си на стъкления плот на масичката. Непринудено постави ръце между краката си, за да може да забие скришом нокти във вътрешността на дланите.

— Не Ви очаквах, господин...

Онзи повдигна вежди и челото му се набръчка. Направи жест като да подреди разпиляната си коса зад ухото с ръка, само дето нямаше разпиляна коса. Прическата му беше към трети или четвърти номер.

— Може да си говорим на „ти“, ако не възразяваш. Без уважителности и имена.

— Добре тогава — кимна Ема.

Обърна очи към витрината отсреща. Пишеше с големи зелени букви „СТОКИ ЗА ДОМА“. Под този надпис имаше и „РАЗПРОДАЖБА“, отпечатано на единайсет листа формат А4 — по буква на лист. От яркото слънце Ема не можеше да различи нищо от вътрешността на магазина, освен бледите силуети на една закачалка, нещо, наподобяващо хладилник, и предмет с остри уши. Себе си и настанилия се на масата й тип Ема можеше да види на витрината в големи подробности — сякаш площадката пред кафенето се отразяваше в огромно, добре почистено огледало.

Онзи измъкна от вътрешния джоб на сакото си една цигара. След това издаде долната си устна и облегна цигарата върху нея, и тъкмо се канеше да я прискрипе с горната, но в последния момент изкара цигарата от устната си:

— Огънче?

Ема обходи с поглед вещите пред себе си. Отдръпна настрани навития на фразела вестник и взе запалката, която стоеше под него. Беше синя запалка, най-обикновена. Подаде му я с протегнатата ръка, за да не се видят червените резки от ноктите й.

Онзи запали, метна запалката на масата и дръпна дълго. Продължаваше да дърпа, докато димът вече заизлиза през ноздрите му. Накрая остави цигарата на пепелника в центъра на масата и каза:

— Емилия Драгнева. Четирийсет и една. Улица „Юрий Гагарин“ 33, етаж шести, кафява желязна врата, разбивана два пъти от крадци. Маги е на деветнайсет, ще кандидатства архитектура, но не вярваш да я приемат другаде, освен в НБУ. Йордан стана на четирийсет и пет онзи ден. Застрахователна агенция „Виктория“, специалност „Злополуки“. Родилен белег във формата на бумеранг на бедрото. От дете имаш страх от скакалци.

Ема повдигна рамене:

— Ужасни са. Малки зелени гадинки... И виждаш как очите им те изучават.

Не беше твърде впечатлена. В днешно време си бе фасулска работа да извлечеш информация за някого. Здравната каса, неетичните държавни учреждения, Гугъл — вече не беше като в старите кримки, където като кажеш на някого CV-то му и се напишква в гащите.

— Име и фамилия — каза с иронична интонация след кратката пауза. — Виждам много съгласни. Възраст и адрес. Вероятно неженен

— кой ще те вземе, пък и предпочиташ бързите връзки. Дълъг списък с любовници, някое друго извънбрачно дете, за което може и да не знаеш. Вероятно асистент в правна кантора през деня, а нощем супер герой. Ама от лошите.

Стори ѝ се, че усмивката му щеше да се смени от премерено злобно присвиване на устни, но точно тогава сервитьорката приближи масата им и онзи отново саблезъбо се ухили.

— За Вас к'во ще бъде? — уморено изпусна на един дъх момичето.

— Едно късо кафе — отвърна чаровно тъпанарят. — И газирана вода.

— Ей ся — въздъхна сервитьорката и продължи похода си по масите.

Ема изимитира фалшивата му усмивка и каза:

— Ех, че хубаво!

Повдигна продълговатата чаша и изви сламката към устата си. Отгоре по ръцете още си личаха резките от ноктите ѝ.

— Кое? — натърти онзи и дръпна от фаса си.

Ема смукна шумно от сламката и когато я пусна, отвърна:

— Стоим си тук и споделяме впечатления един за друг.

А след кратко колебание добави:

— Можем да изиграем едни карти. От години не са ме били на сантасе.

Нямаше какво да губи в крайна сметка.

Думите ѝ предизвикаха присмехулно изцвилване у онзи:

— Гледала си прекалено много филми, мила. Сделката си е сделка.

Угаси в пепелника и се изправи. Металният стол изскърца по паважа. Онзи изтупа панталоните си, макар да бяха чисти, и взе бастунчето в лявата си ръка.

— Не съм сключвала никакви сделки.

Каза го просто ей така, напук. Знаеше, че не може да издържи. Онзи я привлечаше твърде много — усещаше волята ѝ да се прекършва като стебло на маргаритка. „Стига бе! Бас хващам, че е Скорпион“, помисли и стана от стола. Взе чантичката си и вестника.

Беше забравила, че очилата са на главата ѝ. От изправянето те се плъзнаха надолу и докато се усети, щяха да паднат. Сигурно беше

изглеждаше комично с тях, а сега косата ѝ се беше разрошила. Пооправи бретона си с пръсти и тръгна към онзи, който я чакаше малко по-нататък — с едната ръка се подпираше на бастунчето, а другата стоеше в джоба му.

През тялото ѝ за секунда преминаха няколкостотин ледени пронизващи иглички. Въздъхна и свали очилата си, взе ги в ръка, защото през тях всичко изглеждаше различно. Неприятно различно.

— Разбира се, че си сключвала — отвърна онзи. — Нали си застраховател.

Стоеше подпрян на бастуна си, загледан в онази витрина със „СТОКИ ЗА БИТА“ и „РАЗПРОДАЖБА“, отпечатано на единайсет листа. Слънцето продължаваше да блещука по стъклената повърхност. А тя показваше, точно както очилата на Ема, нещо съвсем друго.

Онзи се оглеждаше в празните си очни ябълки, които качулката покриваше с плътен слой сянка. Черната му роба се къдреше надиплена по тротоара, в кокалестите си ръце вместо бастунче държеше дълга остра коса. Слънцето проблесна в острието на косата, отразено във витрината — на нея разцъфна за секунда ослепителен блясък.

Ема стисна очи и се обърна напред. Заби ноктите на свободната си ръка в меката кожа на дланта. След това продължи след онзи с косата.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.